

saa drastisk, og jeg tror, at selv nu, hvor det er gaaet, som det er gaaet, takket være uventede Begivenheder, Spekulation udefra o. s. v., med Hensyn til vor Valuta, var der vel ingen, der havde beklaget, om vi havde haft de 50—60 Mill. Kr. i Statskassen, som Guldtdens Etablering over det Tidspunkt, hvor den havde kunnet virke, havde afstedkommet. Jeg ved ikke, om den nuværende højttærede Regering er saa rigt beslaaet med Kontanter, at den gennem sit Partis Ordfører her i denne Sal har Lov til at fremstille en saadan Virkning af Guldtden som noget fuldkommen ligegyldigt — det er muligt, at Skatteyderne i Almindelighed ikke vil tiltræde denne Vurdering.

Men saa tilføjede det ærede Medlem Hr. Trier, at nu maatte i alle Tilfælde de Konservative være uhyre glade, for nu var jo Industrien stillet, som om den havde haft Guldtd. Det var en underlig Udtalelse. Hvis der var Ligevægt mellem Kronens indre og ydre Værdi, var der selvfølgelig noget i, at Vægttdens Værdi i hvert enkelt Tilfælde blev forbedret noget; men netop i denne Situation, hvor man gennem en hastig, maaske for hastig, Kroneopgang er kommet til, at Importen kommer ind med en Præmie paa 30—40 pCt. og Eksporten er slaaet ned automatisk i tilsvarende Grad, tror jeg ikke, man har Lov til at sidestille dette med den Omstændighed, at Guldtden var blevet indført og havde virket til Gavn for den indenlandske Produktion under Ligevægt i Valutaforholdene. Men i øvrigt, skal vi diskutere Guldtden, vil jeg blot henvise til, at hvis det er det ærede Medlem Hr. Triers Mening, at vi nu har faaet en Slags ubevilget Guldtd gennemført, kan jeg maaske gaa ind paa Tanken, for saa vidt som jeg siger, at saa kan man i alt Fald ikke paastaa, at den har virket hindrende for Prisfaldet. Der er vist ingen, der vil paastaa, at den Forøgelse i Vægttdsatserne, der er en Følge af Forskydningerne i Valutaen, har paavirket Prisfaldet eller hindret Prisfaldet, og det er mig en Glæde at kunne konstatere, at der selv nu, hvor vi altsaa efter det ærede Medlem Hr. Triers Mening har en næsten Guldtd, er Priser saa lave, som der overhovedet kan være, maaske endda saa lave, at Produktionen ikke helt kan taale det.

Det var et Par Sidebemærkninger til de forskellige Ordførere. Jeg skal herefter slutte af med at sige, at det konservative Parti vil være villigt til at drøfte Lovforslaget i et Udvalg. Vi vil gøre det med den

Lidenskabsløshed, som det ærede Medlem Hr. Trier paakaldte, men vi vil ogsaa gøre det, opfyldt af den største Agtpaagivenhed og Kritik overfor Lovforslagets forskellige faktiske Detailler, og vort Syn vil være afhængigt af, om det kan lykkes at give Lovforslaget en saadan Skikkelse, at vi har Haab om, at det kan udføres i Praxis uden at skade, hvor det skulde gavne. Sluttelig maa vi som vort principale Synspunkt fastholde, at det kan kun gavne i bedste Tilfælde paa begrænsede Omraader, det er kun et Led, maaske endda ikke et meget betydningsfuldt Led, i de Foranstaltninger, som maa til, Foranstaltninger, som vi fra vor Side med saa stor Agtpaagivenhed vil afvente, og som vi i givet Tilfælde er beredt til at medvirke til efter de Anskuelser, som vi saa ofte har fremsat.

Dahlgaard: Danmark står jo nu midt i Deflationskrisen, som alle har maattet regne med vilde komme efter den Værdistigning i Kronen, som fandt Sted i Løbet af sidste Halvdel af 1925. Vi staar midt i en nødvendig Nedskrivningsproces med Hensyn til Priser, Lønninger og Værdier, en Proces, der paa den Maade, som man har ladet Forholdene udvikle sig, maa foregaa voldsommere, end ret mange Mennesker tidligere havde tænkt sig Muligheden af, at et Lands Erhvervsliv overhovedet kunde taale. Det er en Hestekur for al produktiv Virksomhed, og ethvert Middel, der kan medvirke til at bringe Processen til hurtig Afslutning eller medvirke til at mildne Krisen i Overgangstiden, har man utvivlsomt Pligt til at møde med Velvillie. Dette gælder selvfølgelig i særlig Grad, naar et saadant Middel samtidig kan mindske det, som er Krisens frygteligste Følge, nemlig Arbejdsløsheden, af den simple Grund, at, som jo alle ved, den Arbejdskraft, som ikke anvendes, men som alligevel maa opretholdes af Samfundet gennem Understøttelse, hver Dag bringer Samfundet et Produktionstab, som ikke mere kan indvindes, foruden de uhyre moralske Tab, som en saadan Arbejdsløshedsperiode betyder for et Samfund.

Vi har derfor fra vor Side den Opfattelse — og vi har tidt givet Udtryk derfor —, at det i Virkeligheden er en national Pligt for Rigsdagen at yde sin Bistand til at begrænse den Udmarvning af vort Samfund, som en saadan Krisetid betyder. Vi har kun taget det Forbehold, at de Midler, der her maatte bringes til Anvendelse, nødvendigvis maatte være af en saadan Art, at de ikke forhaalede selve Krisens Forløb, og at de ikke modvirkede det Prisfald, som